

Arrest

nr. 217 611 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 oktober 2015 en dient op 19 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 27 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Tadzjiek van etnische origine te zijn. U verklaart afkomstig te zijn van het dorp Quchi, gelegen in het district Kalakan in de provincie Kabul. Op 14-jarige leeftijd verhuisde u samen met uw familie naar Iran.

Op 2 april 2004 kwam u aan in het Verenigd Koninkrijk waar u werd gerepatrieerd naar Griekenland. Hierna reisde u verschillende keren terug naar het Verenigd Koninkrijk waarna u telkens opnieuw werd gerepatrieerd naar Griekenland. De laatste keer dat u in het Verenigd Koninkrijk was, werd uw asielaanvraag er geweigerd, waarna u op 23 september 2014 door de Engelse autoriteiten werd gerepatrieerd naar de Afghaanse hoofdstad Kabul. Vervolgens verbleef u twee weken bij uw tante in de hoofdstad Kabul. Na deze twee weken ging u samen met uw moeder en uw broer A. G. (...), die toen vanuit Iran naar Afghanistan waren gerepatrieerd, naar het huis dat jullie hadden in het dorp Qalai Khowja Mir Khel, gelegen in het district Mir Bacha Kot in de provincie Kabul, waar u zo'n 10 maanden verbleven heeft.

U verklaart dat uw vader, J. K. A. Q. (...), in het jaar 1358 (1979/1980 volgens de Gregoriaanse kalender) lid is geworden van de groepering Hezb-e Islami van Gulbuddin Hekmatyar. In het jaar 1367 (1988/1989 volgens de Gregoriaanse kalender) is uw vader een commandant van Hezb-e Islami geworden.

In het jaar 1370 (1991/1992 volgens de Gregoriaanse kalender) werden uw oom langs vaderskant, zijn zoon en twee ooms langs moederskant vermoord omdat uw oom langs vaderskant ook een lid van Hezb-e Islami was en omdat de twee andere ooms langs moederskant de groepering steunden.

In het jaar 1380 (2001/2002 volgens de Gregoriaanse kalender) werd uw vader ergens tussen Maidan Shahr en Kabul in een auto vermoord door Abdurab Ustad Sayyaf Rasul, een commandant van de groepering Hezb-e Ittihad, omwille van zijn activiteiten voor Hezb-e Islami.

Toen u in het Verenigd Koninkrijk verbleef, werd uw broer S. (...) op 15 maart 2010 van Iran gerepatrieerd naar Afghanistan. Hierna werd hij in het dorp Ibrahim Khel, gelegen in het district Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak, dood teruggevonden.

Na uw terugkeer in 2014 naar het dorp Qala Khowja Mir Khel, gelegen in het district Mir Bacha Kot in de provincie Kabul, ging u het graf van uw broer bezoeken. Toen u daar was, werd u door iemand aangesproken die vroeg waarom u dat graf bezocht. Toen u aangaf dat u de broer was van de overledene, reageerde die man erg geïnteresseerd. Even later werd u op de begraafplaats gefotografeerd door een andere persoon. Toen u om uitleg vroeg aan de persoon die u had aangesproken, zei hij dat u zich geen zorgen moest maken.

Eén maand later ontving u een dreigbrief van Hezb-e Islami in uw huis in het dorp Qala Khowja Mir Khel. In deze dreigbrief werd geschreven dat uw broer S. (...) geweigerd had om voor hen te werken waardoor hij door Hezbe Islami was gedood. Ook werd in deze brief geëist dat u Mir Amanullah Khan Guzar moest bespioneren en hen moest informeren over iedere beweging hij zou maken.

Hierna verbleef u nog drie weken in uw eigen huis in het dorp Qala Khowja Mir Khel om vervolgens Afghanistan te verlaten. Na vier of vierenhalve maand onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan waar u op 19 oktober 2015 een asielaanvraag indiende. Na uw vertrek is uw familie naar de provincie Mazar-e Sharif verhuisd. Ongeveer anderhalve maand voor uw gehoor op het CGVS verhuisden uw familie omwille van de problemen naar Iran.

In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de mensen die uw familieleden hebben vermoord.

U legt volgende documenten neer: een contract van uw vader Hezb-e Islami dd. 10.01.1358, een contract van uw vader bij Hezb-e Islami dd. 20.03.1367, een dreigbrief van Hezb-e Islami dd. 13.03.1394, een fax van een brief van de immigratiedienst van het Verenigd Koninkrijk dd. 16.09.2014, een brief van "The Society of Afghan Residents in South Wales" dd. 07.02.2014 en een kopie van één pagina uit een Afghaans paspoort op uw naam.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute.

Echter, u heeft nagelaten een correct zicht te bieden op verschillende essentiële aspecten.

Zo moet worden vastgesteld dat u tegengestelde verklaringen aflegt over waar u na uw repatriëring van het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan in september 2014 heeft verbleven. Immers, in de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u optekenen dat u van uw geboorte tot uw vertrek heeft gewoond in het dorp Quchi, gelegen in het district Mir Bacha Kot in de provincie Kabul (verklaring DVZ, punt 10). Ook in de verklaring van het CGVS die op de DVZ werd ingevuld, liet u optekenen dat u na uw terugkeer met uw familie in het dorp Quchi, gelegen in het district Mir Bacha Kot in de provincie Kabul, leefde (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Echter, op het CGVS verklaart u dat u na uw repatriëring eerst twee weken in de hoofdstad Kabul heeft verbleven om zich vervolgens met uw moeder en uw broer A. G. (...) te vestigen in het dorp Qalai Khowja Mir Khel, gelegen in het district Mir Bacha Kot (CGVS, p. 4). Ook ontkent u na uw repatriëring te zijn teruggekeerd naar Quchi en verklaart u dat Quchi in het district Kalakan ligt (CGVS, p. 5). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw verklaring op de DVZ dat u heel uw leven in het dorp Quchi leefde, verklaart u dat u daar ook zei dat jullie twee huizen hadden, met name één in Quchi en één in Qalai Khowja Mir Khel (CGVS, p. 5). Deze verklaring wordt niet aanvaard. Immers, u heeft de betreffende verklaring voor akkoord ondertekend en u heeft geen eventuele vergissingen in de verklaring gemeld wanneer gevraagd werd of het gehoor op de DVZ goed is verlopen (CGVS, p. 2).

In dit opzicht moet ook worden opgemerkt dat u in de betreffende verklaring liet optekenen dat u religieus bent gehuwd met S. (...) in Quchi (verklaring DVZ, punt 15a), terwijl u op het CGVS verklaart dat u met S. (...), die de weduwe van uw broer S. (...) is, bent gehuwd in Qala Khowja Mir Khel (CGVS, p. 13).

Betreffende de door u verklaarde verblijfplaatsen van uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan, moet bovendien nog worden opgemerkt dat u stelt dat ze naar de provincie Mazar-e Sharif zijn gegaan (CGVS, p. 5). Echter, wanneer gevraagd wordt of ze in de stad Mazar-e Sharif wonen, verklaart u dit niet te weten en stelt u dat ze sinds anderhalve maand in Iran wonen (CGVS, p. 5). Aangezien uw familieleden ongeveer twee jaar in Mazar-e Sharif zouden hebben gewoond, is het opmerkelijk dat u niet weet of ze al dan niet in de stad Mazare Sharif hebben verbleven. Bovendien moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent uw identiteitsdocumenten. Zo liet u op de DVZ optekenen dat u nooit in het bezit bent geweest van een paspoort (verklaring DVZ, punt 28). Op het CGVS verklaart u daarentegen dat u een paspoort kreeg van de Afghaanse ambassade in het Verenigd Koninkrijk en legt u een kopie van één pagina uit dit paspoort neer (CGVS, p. 15 ; document 6). Ook in verband met uw taskara - het Afghaans identiteitsdocument bij uitstek - legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo liet u op de DVZ optekenen dat u uw taskara bij uw broer in Afghanistan heeft achtergelaten (verklaring DVZ, punt 29). Echter, op het CGVS verklaart u dat u uw taskara heeft verloren en dat u niet weet wanneer u uw taskara bent verloren (CGVS, p. 15). Omwille van

bovenstaande vaststellingen wordt vermoed dat u bewust uw taskara en uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld uw identiteitsgegevens, een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België en/of het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat uw vader een commandant is geweest bij de groepering Hezb-e Islami.

Zo blijft u uiterst vaag en geeft u ontwijkende antwoorden wanneer verschillende keren gevraagd wordt om te vertellen over Hezb-e Islami en de activiteiten van uw vader voor deze groepering. Wanneer u tot tweemaal toe wordt gevraagd om alles te vertellen wat u weet over Hezb-e Islami, komt u niet verder dan te stellen dat u hier niets over weet omdat u er nooit lid van bent geweest (CGVS, p. 8). Ook wanneer vervolgens wordt gevraagd of Hezb-e Islami vecht of iets anders doet, verklaart u niet te weten wat te antwoorden (CGVS, p. 8). Wanneer hierna wordt gevraagd of Hezb-e Islami een groep is die vecht, antwoordt u ontwijkend door te verklaren u dat er vroeger vele groepen waren en begint u te vertellen over waar en wanneer uw vader commandant is geworden en geeft u een naam van een collega van uw vader (CGVS, p. 8). Ook wanneer vervolgens wordt gevraagd of uw vader, toen hij een commandant voor de groepering was, aan een bureau zat of een wapen droeg en er opnieuw geopperd wordt dat u toch iets moet weten, blijft u vaag door te stellen dat een commandant mannen onder hem heeft, dat hij duidelijk wapens heeft en dat ze de eisen van de post die ze hadden, vervulden (CGVS, p. 8). Wanneer u hierna nogmaals wordt aangespoord om duidelijke antwoorden te geven en er wordt opgemerkt dat u iets moet weten over Hezb-e Islami, komt u weerom niet verder dan te stellen dat u nooit bij Hezb-e Islami bent geweest en dat u de dingen die u weet reeds zei (CGVS, p. 8 & 9). Wanneer wordt gevraagd of Hezb-e Islami vocht tegen andere groeperingen of tegen de overheid in Afghanistan, antwoordt u opnieuw naast de kwestie door te stellen dat u toen een kind was, dat uzelf geen militaire activiteiten heeft gedaan en dat u de zondebok bent van de activiteiten van uw familie (CGVS, p. 9). Bovendien moet worden vastgesteld dat u, buiten uw vader en G. H. [...], slechts één andere commandant van deze groepering kent, met name H. Q.[...] (CGVS, p. 10). Dit is des te opmerkelijker aangezien uw verklaart dat er duizenden commandanten waren (CGVS, p. 10).

Tevens moet worden opgemerkt dat u niet weet om welke reden uw vader zich bij Hezb-e Islami heeft aangesloten (CGVS, p. 8).

Betreffende het door u neergelegde contract van Hezb-e Islami dd. 10.01.1358 en het contract van Hezb-e Islami dd. 20.03.1367 die u neerlegt om aan te tonen dat uw vader voor deze groepering werkte (CGVS, p. 15), moet worden opgemerkt dat op beide contracten de datum is geschreven in Latijnse cijfers en niet in Arabische cijfers, zoals de gewoonte is in Afghanistan (zie administratief dossier). Bovendien herstellen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan alle documenten op eenvoudige manier illegaal verkrijgbaar zijn.

Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw vader een commandant is geweest van Hezb-e Islami. Aangezien u verklaart dat de problemen die u en uw familie hebben gekend, het gevolg zijn van de verklaarde activiteiten van uw vader voor Hezb-e Islami (CGVS, p. 9 & 20), kan er ook geen geloof worden gehecht aan de verklaarde problemen van u en uw familie.

Betreffende de verklaarde moord op uw vader moet bovendien nog worden gewezen op volgende vaststellingen die de ongeloofwaardigheid van zijn moord verder bevestigen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet weet op welke manier uw vader is vermoord. U weet namelijk niet of uw vader met een geweer, met een mes of iets anders om het leven is gebracht (CGVS, p. 7). U verklaart dat er drie andere mensen samen met uw vader in de auto zaten wanneer hij werd vermoord, doch u weet niet wie ze waren (CGVS, p. 7). Dat u nauwelijks informatie kunt meedelen over de dood van uw vader is erg opmerkelijk. U verklaarde immers dat uw moeder een brief had ontvangen van een vriend van uw vader omtrent zijn dood (CGVS, p. 7). Bijgevolg kan redelijkerwijze van u worden

verwacht dat u daaromtrent aan de hand van die brief of via de bewuste vriend van uw vader over meer informatie zou beschikken.

Ook moet worden opgemerkt dat u verklaart dat uw vader is vermoord door Abdurab Ustad Sayyaf Rasul, een commandant van de groepering Hezb-e Ittihad (CGVS, p. 7, 10 & 11). Echter, wanneer gevraagd wordt om alles wat u weet te vertellen over Hezb-e Ittihad, verklaart u dat u vroeger geen informatie over Ittihad had en dat het enige dat u nu weet is dat Sayyaf aan de macht is in de overheid (CGVS, p. 10). Echter, wanneer wordt gevraagd wat Sayyaf voor de overheid doet, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 11). Tevens weet u niet wat de etnie van Sayyaf is (CGVS, p. 11). Uit de objectief beschikbare informatie blijkt dat Sayyaf een Pashtoun is die sinds jaren in het parlement in Kabul zetelt (zie administratief dossier). Het is zeer opmerkelijk dat u dermate weinig weet over de man die uw vader zou hebben vermoord en die u daardoor zelf verklaart te vrezen in Afghanistan (CGVS, p. 21). Deze vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen in Afghanistan.

Ook betreffende de verklaarde moord op uw broer S. (...) moet er worden gewezen op verschillende vaststellingen die de ongeloofwaardigheid van zijn moord verder bevestigen.

Zo weet u niet op welke manier uw broer is vermoord. U weet namelijk niet of uw broer met een wapen, met een mes of iets anders om het leven is gebracht (CGVS, p. 11 & 12).

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over wie uw broer zou hebben vermoord. Enerzijds verklaart u verschillende malen dat u denkt dat de mensen die uw vader hebben vermoord, ook uw broer hebben vermoord (CGVS, p. 12 & 17). Aangezien u verklaart dat uw vader vermoord is door Abdurab Ustad Sayyaf Rasul, een commandant van de groepering Hezb-e Ittihad (CGVS, p. 7, 10 & 11), betekent dit logischerwijze dat iemand van Hezb-e Ittihad achter de moord op uw broer zou zitten. Echter, anderzijds verklaart u dat u denkt dat Hezb-e Islami uw broer heeft vermoord nadat hij weigerde om in de voetstappen van jullie vader te treden en verwijst u naar de door u neergelegde dreigbrief waarin Hezb-e Islami zelf aangeeft dat ze uw broer hebben gedood (CGVS, p. 12). Dat u er desondanks niet in slaagt om eenduidige verklaringen af te leggen over de dood van uw broer, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Bovendien moeten ook nog verschillende opmerkingen worden gemaakt betreffende de problemen die u zelf verklaart te hebben gekend in Afghanistan.

Zo verklaart u dat u een dreigbrief heeft ontvangen in het huis in Qalai Khowja Mir Khel waar u op dat moment verbleef en dat u na het ontvangen van deze dreigbrief nog drie weken in ditzelfde huis bleef wonen. Weliswaar kwam u niet meer naar buiten en verborg u zich in het huis (CGVS, p. 15, 16 & 17). Dit gedrag van u is zeer opmerkelijk. In de brief staat immers dat Hezb-e Islami u overal zou zoeken indien u weigerde in te gaan op hun verzoek. Aangezien de woning de eerste plaats is waar men iemand gaat zoeken die gezocht wordt, is het dan ook weinig aannemelijk dat u nog drie weken in de woning bent gebleven waar Hezb-e Islami de dreigbrief had achtergelaten.

Bovendien is het ook opmerkelijk dat Hezb-e Islami, die de dreigbrief schreef (document 2), u op deze manier de kans heeft gegeven om van hen weg te vluchten, hetgeen u na drie weken ook heeft gedaan.

Daarenboven moet worden opgemerkt dat u allerm minst eenduidige verklaringen aflegt over wie de dreigbrief heeft geschreven. Wanneer u de kans krijgt om dit document in detail te bespreken, geeft u aan niet te weten wie deze dreigbrief heeft geschreven (CGVS, p. 15). Ook wanneer gevraagd wordt of het Hezb-e Ittihad, Hezb-e Islami of iemand anders was, stelt u dit niet te weten en verklaart u dat u ongeletterd bent (CGVS, p. 15). Deze verklaring kan moeilijk worden aanvaard. Immers, u verklaart zelf dat iemand deze brief aan u heeft voorgelezen (CGVS, p. 15). Bovendien wordt in de brief duidelijk en meermaals vermeld dat deze is geschreven door Hezb-e Islami. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u niet kan meedelen wie de brief heeft opgesteld wanneer u daar expliciet naar wordt gevraagd. Hierbij moet worden opgemerkt dat u even voordien in het gehoor wel nog had aangegeven dat de brief afkomstig was van Hezb-e Islami (CGVS, p. 12). De vaststelling dat u daar even later niet meer toe in staat was, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tevens verklaart u dat in de dreigbrief staat dat u Amanullah Guzar moest bespioneren (CGVS, p. 16). Echter, u heeft Amanullah Guzar nooit zelf gezien (CGVS, p. 16). Bijgevolg is het opmerkelijk dat Hezb-e Islami dit aan u zou vragen.

Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat betreft uw eigen verklaarde vrees voor Abdurab Ustad Sayyaf Rasul, die uw vader zou hebben vermoord en die u daardoor vreest (CGVS, p. 21), moet volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat deze voormalige mujahideenleider en parlamentslid in 2007 mee heeft geholpen om een amnestiewetgeving goed te keuren voor voormalige mujahideen (zie administratief dossier). Het is dan ook onwaarschijnlijk dat Sayyaf - indien uw vader in het verleden daadwerkelijk een commandant van Hezb-e Islami zou zijn geweest - u tot op heden en na de dood van uw vader nog zou vervolgen. Met deze beschikbare informatie in verband met Sayyaf geconfronteerd, komt u niet verder dan te wijzen op de dreigbrief die u kreeg en te stellen dat uw leven er in gevaar is (CGVS, p. 22). Echter, zoals reeds eerder vermeld, is de dreigbrief afkomstig van Hezb-e Islami en niet van Hezb-e Ittihad, de partij van Sayyaf (zie supra).

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De overige door u neergelegde documenten kunnen geenszins bovenstaande vaststellingen wijzigen. De fax van de brief van de immigratiedienst van het Verenigd Koninkrijk dd. 16.09.2014 bevat louter informatie betreffende uw immigratiegeschiedenis in en repatriëring door het Verenigd Koninkrijk. De brief van "The Society of Afghan Residents in South Wales" dd. 07.02.2014 stelt louter dat u een Afghaan bent en op de betreffende datum een actief en gerespecteerd lid was van de Afghaanse gemeenschap in South Wales.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 en van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“11.1. Eerste middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

11.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

11.1.2. Allereerst stelt verwerende partij dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd omtrent haar verblijfplaatsen na haar repatriëring in 2014:

Echter, u heeft nagelaten een correct zicht te bieden op verschillende essentiële aspecten.

Zo moet worden vastgesteld dat u tegengestelde verklaringen aflegt over waar u na uw repatriëring van het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan in september 2014 heeft verbleven. Immers, In de verklaring van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) Het u optekenen dat u van uw geboorte tot uw vertrek heeft gewoond in het dorp Quchi, gelegen in het district Mir Bacha-Kot in de provincie Kabul (verklaring DVZ, punt 10). Ook in de verklaring van het CGVS die op de DVZ-werd ingevuld, liet u optekenen dat u na uw terugkeer met uw familie in het dorp Quchi, gelegen in het district Mir Sacha Kot in de provincie Kabul, leefde (vragenlijst CGVS, punt 3,5). Echter, op het CGVS verklaart u dat u na uw repatriëring eerst twee weken in de hoofdstad Kabul heeft verbleven om zich vervolgens met uw moeder en uw broer Abdul Ghayour te vestigen in het dorp Qalai Khowja Mir Khel, gelegen in het district Mir Bacha Kot (CGVS, p. 4). Ook ontkent u na uw repatriëring te zijn teruggekeerd- naar Quchi en verklaart u dat Quchi in het district Kalakan ligt (CGVS, p. 5). Wanneer u geconfronteerd wordt met uw verklaring op de DVZ dat u heel uw teven In het dorp Quchi leefde, verklaart u dat u daar ook zei dat jullie twee huizen hadden, met name één in Quchi en één in Qalai Khowja Mir Khel (CGVS, p. 5). Deze verklaring wordt niet aanvaard. Immers, u heeft de betreffende verklaring voor akkoord ondertekend en u heeft geen eventuele vergissingen in de verklaring gemeld wanneer gevraagd werd of het gehoor op de DVZ goed is verlopen (CGVS, p. 2).

In dit opzicht moet ook worden opgemerkt dat u in de betreffende verklaring liet optekenen dat u religieus bent gehuwd met S. (...) in Quchi (verklaring DVZ, punt 15a), terwijl u op het CGVS verklaart dat u met S. (...), die de weduwe van uw broer S. (...) is, bent gehuwd in Qala Khowja Mir Khel (CGVS, p. 13) .

Betreffende de door u verklaarde verblijfplaatsen van uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan, moet bovendien nog worden opgemerkt dat u stelt dat ze naar de provincie Mazar-e Sharif zijn gegaan (CGVS, p. 5).

Echter, wanneer gevraagd wordt of ze in de stad Mazar-e Sharif wonen, verklaart u dit niet te weten en stelt u dat ze sinds anderhalve maand in Iran wonen (CGVS, p. 5). Aangezien uw familieleden ongeveer twee jaar in Mazar-e Sharif zouden hebben gewoond, 1s het opmerkelijk dat u niet weet of ze al dan niet in de stad Mazar- e Sharif hebben verbleven.

Verwerende partij heeft verzoekende partij duidelijk verkeerd begrepen. Eerstens moet worden opgemerkt dat het gehoor op de DVZ bijzonder snel en chaotisch is verlopen waarbij verzoekende partij telkens werd onderbroken als zij wilde uitbreiden en meer gedetailleerd op de vragen antwoorden. Zij kreeg telkens te horen dat zij kort en samenvattend moest antwoorden en dat zij op het CGVS over voldoende tijd zou beschikken om alles uitgebreid te vertellen.

Tweedens is er helemaal geen tegenstrijdigheid omtrent haar verblijfplaatsen na haar terugkeer naar Afghanistan in 2014. Verzoekende partij heeft na haar terugkeer naar Afghanistan 2 weken in Kabul hoofdstad doorgebracht en is daarna met haar moeder en broer doorgereisd naar hun huis in het dorp Qalai Khowja Mir Khel gelegen in Mir Bacha Kot. De familie van verzoekende partij heeft eveneens een huis in het dorp Quchi ook gelegen in Mir Bacha Kot. Echter, na haar terugkeer naar Afghanistan in 2014 is verzoekende partij niet naar het huis in Quchi gegaan, maar wel naar het huis in Qalai Khowja Mir. Vermoedelijk zal er iets misgelopen zijn bij de vertaling. Verzoekende partij heeft aangegeven dat zij terugkeerde naar Mir Bacha Kot en de vertaler zal ervan uitgegaan zijn dat verzoekende partij naar het dorp Quchi bedoelde. Verzoekende partij kreeg niet de kans om uit te leggen dat zij in dat district nog een ander huis, in een andere dorp hadden.

De familie van verzoekende partij heeft na het vertrek van verzoekende partij een tijdje in de provincie Mazar-e Sharif verbleven, maar op het ogenblik van haar gehoor waren ook zij gevlucht uit Afghanistan en verbleven zij ongeveer een maand en half in Iran. Verzoekende partij begrijpt niet wat hier tegenstrijdig aan is.

Daarnaast stelt verwerende partij dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd omtrent haar identiteitsdocumenten:

Bovendien moet worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent uw identiteitsdocumenten, Zo Met u op de DVZ optekenen dat u nooit in het bezit bent geweest van een paspoort (verklaring DVZ, punt 28). Op het CGVS verklaart u daarentegen dat u een paspoort kreeg van de Afghaanse ambassade in het Verenigd Koninkrijk en legt u een kopie van één pagina uit dit paspoort neer (CGVS, p. 15 ; document 6). Ook in verband met uw taskara - het Afghaans identiteitsdocument bij uitstek - legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo liet u op de DVZ optekenen dat u uw taskara bij uw broer in Afghanistan heeft achtergelaten (verklaring DVZ, punt 29). Echter, op het CGVS verklaart u dat u uw taskara heeft verloren en dat u niet weet wanneer u uw taskara bent verloren (CGVS, p. 15), Omwille van bovenstaande vaststellingen wordt vermoed dat u bewust uw taskara en uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld uw identiteitsgegevens, een eventueel door u verkregen vis m voor de reis naar België en/of het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden,

Verzoekende partij heeft geen enkele reden om haar paspoort of taskara achter te houden. Indien dat het geval was, zou zij geen kopie ervan hebben voorgelegd op het CGVS. Op de DVZ werd haar gevraagd of zij haar paspoort bij zich had, waarop zij neen antwoordde. Zij is wel in het bezit geweest van een paspoort, maar heeft het niet meer. Ook waar haar taskara zich nu bevindt, heeft verzoekende partij geen idee van.

11.1.3. Vervolgens stelt verwerende partij geen geloof te hechten aan het feit dat de vader van verzoekende partij commandant is geweest bij de groepering Hezb-e Islam:

Zo blijft u uiterst vaag en geeft u ontwijkende antwoorden wanneer verschillende keren gevraagd wordt om te vertellen over Hezb-e Islami en de activiteiten van uw vader voor deze groepering. Wanneer u tot tweemaal toe wordt gevraagd om alles te vertellen wat u weet over Hezb-e Islami, komt u niet verder dan te stellen dat u hier niets over weet omdat u er nooit lid van bent geweest (CGVS, p. 8). Ook wanneer vervolgens wordt gevraagd of Hezb-e Islami vecht of iets anders doet, verklaart u niet te weten wat te antwoorden (CGVS, p. 8). Wanneer hierna wordt gevraagd of Hezb-e Islami een groep is die vecht, antwoordt u ontwijkend door te verklaren u dat er vroeger vele groepen waren en begint u te vertellen over waar en wanneer uw vader commandant is geworden en geeft u een naam van een collega van uw vader (CGVS, p. 8). Ook wanneer vervolgens wordt gevraagd of uw vader, toen hij een commandant voor de groepering was, aan een bureau zat of een wapen droeg en er opnieuw geopperd wordt dat u toch iets moet weten, blijft u vaag door te stellen dat een commandant mannen onder hem heeft, dat hij duidelijk wapens heeft en dat ze de eisen van de post die ze hadden, vervulden (CGVS-, p» 8). Wanneer u hierna nogmaals wordt aangespoord om duidelijke antwoorden te geven en er wordt opgemerkt dat u iets moet weten over Hezb-e Islami, komt u weerom niet verder dan te stellen dat u nooit bij Hezb-e Islami bent geweest en dat u de dingen die u weet reeds zei (CGVS, p. 8 & 9). Wanneer wordt gevraagd of Hezb-e Islami vocht tegen andere groeperingen of tegen de overheid in Afghanistan, antwoordt u opnieuw naast de kwestie door te stellen dat u toen een kind was, dat uzelf geen militaire activiteiten heeft gedaan en dat u de zondebok bent van de activiteiten van uw familie (CGVS, p» 9).

Bovendien moet worden vastgesteld dat u, buiten uw vader en G. H. (...), slechts één andere commandant van deze groepering kent, met name Haji Qader (CGVS, p. 10). Dit is des te opmerkelijker aangezien uw verklaart dat er duizenden commandanten waren (CGVS, p. 10).

De vader van verzoekende partij besprak zijn militaire activiteiten niet met haar gezin en zeker niet met een kind, zoals verzoekende partij. Het is ook niet de gewoonte in de Afghaanse traditie voor kinderen om hun ouders uit te horen over hun job. Dient daarnaast te worden opgemerkt dat de vader van verzoekende partij zich inzette bij een militaire groep in een land die verscheurd werd door oorlog. Haar vader hield zijn gezin dan ook zo ver mogelijk van zijn werkzaamheden. Verzoekende partij legde de contracten van haar vader voor, waaruit blijkt dat hij weldegelijk werkzaam was voor de groepering Hezb-e Islam.

11.1.4. Verwerende partij verwijt verzoekende partij niet op de hoogte te zijn van de détails van de moord op haar vader:

Betreffende de verklaarde moord op uw vader moet bovendien nog worden gewezen op volgende vaststellingen die de ongeloofwaardigheid van zijn moord verder bevestigen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet weet op welke manier uw vader is vermoord. U weet namelijk niet of uw vader met een geweer, met een mes of iets anders om het leven is gebracht (CGVS, p. 7). U verklaart dat er drie andere mensen samen met uw vader in de auto zaten wanneer hij werd vermoord, doch u weet niet wie ze waren (CGVS, p. 7). Dat u nauwelijks informatie kunt meedelen over de dood van uw vader is erg opmerkelijk. U verklaarde immers dat uw moeder een brief had ontvangen van een vriend van uw vader omtrent zijn dood (CGVS, p. 7), Bijgevolg kan redelijkerwijze van u worden

verwacht dat u daaromtrent aan de hand van die brief of via de bewuste vriend van uw vader over meer informatie zou beschikken.

Ook moet worden opgemerkt dat u verklaart dat uw vader is vermoord door Abdurab Ustad Sayyaf Rasul, een commandant van de groepering Hezb-e Islami (CGVS, p. 7, 10 & 11). Echter, wanneer gevraagd wordt om alles wat u weet te vertellen over Hezb-e Islami, verklaart u dat u vroeger geen informatie over Islami had en dat het enige dat u nu weet is dat Sayyaf aan de macht is in de overheid (CGVS, p. 10). Echter, wanneer wordt gevraagd wat Sayyaf voor de overheid doet, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 11). Tevens weet u niet wat de etnie van Sayyaf is (CGVS, p. ii). Uit de objectief beschikbare Informatie blijkt dat Sayyaf een Pashtoun is die sinds jaren in het parlement in Kabul zetelt (zie administratief dossier). Het is zeer opmerkelijk dat u dermate weinig weet over de man die uw vader zou hebben vermoord en die u daardoor zelf verklaart te vrezen in Afghanistan (CGVS, p. 21). Deze vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen in Afghanistan.

Verzoekende partij was geen getuige van de moord op haar vader. Het is dan ook niet ernstig te verwachten dat zij een gedetailleerde weergave zou moeten kunnen geven van deze gebeurtenis. Evenmin werd een politieel onderzoek geopend, werden er verdachten gehoord en opgepakt,... zoals het hier het geval zou zijn. Verzoekende partij en haar gezin werden op de hoogte gebracht van de moord op haar vader via een brief van een vriend van hun vader, meer informatie hadden zij niet.

Dat verzoekende partij niet weet wat de moordenaar van haar vader, de heer Abdurab Ustad Sayyaf Rasul exact doet bij de overheid hoeft niet te verbazen. Zij heeft vele jaren in het buitenland doorgebracht en keerde enkel voor een korte periode terug naar Afghanistan. Het enige dat zij over hem weet is dat hij aan de macht is bij de overheid, zijn exacte functie kent verzoekende partij niet en is voor haar irrelevant.

11.1.5. Over de moord op de broer van verzoekende partij stelt verwerende partij het volgende:

Ook betreffende de verklaarde moord op uw broer S. (...) moet er worden gewezen op verschillende vaststellingen die de ongeloofwaardigheid van zijn moord verder bevestigen.

Zo weet u niet op welke manier uw broer is vermoord. U weet namelijk niet of uw broer met een wapen, met een mes of iets anders om het leven is gebracht (CGVS, p. 11 & 12).

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over wie uw broer zou hebben vermoord. Enerzijds verklaart u verschillende malen dat u denkt dat de mensen die uw vader hebben vermoord, ook uw broer hebben vermoord (CGVS, p. 12 & 17). Aangezien u verklaart dat uw vader vermoord is door Abdurab Ustad Sayyaf Rasul, een commandant van de groepering Hezb-e Islami (CGVS, p. 7, 10 & 11), betekent dit logischerwijze dat iemand van Hezb-e Islami achter de moord op uw broer zou zitten, Echter, anderzijds verklaart u dat u denkt dat Hezb-e Islami uw broer heeft vermoord nadat hij weigerde om in de voetstappen van jullie vader te treden en verwijst u naar de door u neergelegde dreigbrief waarin Hezb-e Islami zelf aangeeft dat ze uw broer hebben gedood (CGVS, p. 12). Dat u er desondanks niet in slaagt om eenduidige verklaringen af te leggen over de dood van uw broer, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verwerende partij haalt een en ander door elkaar. Toen de broer van verzoekende partij vermoord werd, dachten zij dat de persoon die achter de moord op hun vader zat, Sayyaf, ook achter de moord op haar broer zat. Echter, toen zijn de dreigbrief ontvingen van Hezb-e Islami begrepen zij al snel dat niet Hezb-e Ittihad, maar wel Hezb-e Islami achter de moord op de broer zat omdat hij geweigerd had in de voetstappen te treden van zijn vader. Er is dan ook van enige tegenstrijdigheid geen sprake.

11.1.6. Tenslotte stelt verwerende partij het volgende aangaande de problemen die verzoekende partij gekend heeft:

Bovendien moeten ook nog verschillende opmerkingen worden gemaakt betreffende de problemen die u zelf verklaart te hebben gekend in Afghanistan.

Zo verklaart u dat u een dreigbrief heeft ontvangen in het huis Qalai Khowja Mir Khel waar u op dat moment verbleef en dat u na het ontvangen van deze dreigbrief nog drie weken in ditzelfde huis bleef wonen. Weliswaar kwam u niet meer naar buiten en verborg u zich in het huis (CGVS, p. 15, 16 & 17). Dit gedrag van u is zeer opmerkelijk. In de brief staat immers dat Hezb-e Islami u overal zou zoeken indien u weigerde in te gaan op hun verzoek. Aangezien de woning de eerste plaats is waar men iemand gaat zoeken die gezocht wordt, is het dan ook weinig aannemelijk dat u nog drie weken in de woning bent gebleven waar Hezb-e Islami de dreigbrief had achtergelaten.

Bovendien is het ook opmerkelijk dat Hezb-e Islami, die de dreigbrief schreef (document 2), u op deze manier de kans heeft gegeven om van hen weg te vluchten, hetgeen u na drie weken ook heeft gedaan. Daarenboven moet worden opgemerkt dat u allerm minst eenduidige verklaringen aflegt over wie de dreigbrief heeft geschreven. Wanneer u de kans krijgt om dit document in détail te bespreken, geeft u aan niet te weten wie deze dreigbrief heeft geschreven (CGVS, p. 15). Ook wanneer gevraagd wordt of het Hezb-e Ittihad, Hezb-e Islami of iemand anders was, stelt u dit niet te weten en verklaart u dat u

ongeleetd bent (CGVS, p. 15). Deze verklaring kan moeilijk worden aanvaard. Immers, u verklaart zelf dat iemand deze brief aan u heeft voorgelezen (CGVS, p. 15). Bovendien wordt in de brief duidelijk en meermaals vermeld dat deze is geschreven door Hezb-e Islami. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u niet kan meedelen wie de brief heeft opgesteld wanneer u daar expliciet naar wordt gevraagd. Hierbij moet worden opgemerkt dat u even voordien in het gehoor wel nog had aangegeven dat de brief afkomstig was van Hezb-e Islami (CGVS, p. 12). De vaststelling dat u daar even later niet meer toe in staat was, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tevens verklaart u dat in de dreigbrief staat dat u Amanuliah Guzar moest bespioneren (CGVS, p. 16). Echter, u heeft Amanuliah Guzar nooit zelf gezien (CGVS, p. 16). Bijgevolg is het opmerkelijk dat Hezb-e Islami dit aan u zou vragen.

De dreigbrief die verzoekende partij ontving, stelde dat verzoekende partij een aantal mensen diende te bespioneren een aanslag plegen. Het was niet zo dat in de dreigbrief het leven van verzoekende partij onmiddellijk bedreigd werd. Enkel als zij niet mee zou werken, zou haar leven in gevaar zijn. Dit was dan ook de reden dat zij nog 3 weken in haar huis kon blijven. Zij kwam welsiwaar niet buiten, om niet in contact te komen met leden van deze groeperingen.

Verzoekende partij weet enkel dat de brief afkomstig is van Hezb-e Islami, maar wie het precies heeft geschreven, is haar niet bekend.

Verwerende partij vindt het vreemd dat Hezb-e Islami aan verzoekende partij heeft gevraagd Amanuliah Guzar te bespioneren, terwijl zij deze man nooit gezien heeft. Verzoekende partij vermoedt dat deze vraag aan haar gesteld werd omwille van haar vader: haar vader werkte immers voor Hezb-e Islami en zij gingen ervan uit dat ook zijn zonen zich zouden moeten toewijden aan deze groepering en doen wat hen gevraagd werd, ongeacht of zij de persoon die bespioneerend moest worden kende of niet.

Uit al het voorgaande blijkt dat verzoekende partij weldegelijk uitgebreid heeft verteld over haar problemen en haar vrees bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

11.2. Tweede middel

Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen², B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 3 EVRM

11.2.1. Ten tweede stelt de verwerende partij in haar beslissing dat er geen subsidiaire bescherming kan gegeven worden omdat verzoekende zich zou kunnen vestigen in Kabul.

11.2.2. Nergens in Afghanistan is de situatie nog veilig te noemen. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden.

In een zeer recent rapport van oktober 2017 hekelt Amnesty International het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. Kabul wordt zelfs als het gevaarlijkste provincie bestempeld! (stuk 3)

Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen.

Volgens Amnesty International riskeren ze na hun „deportatie“ te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport „roekeloos“ en een „onbeschaamde schending van het internationaal recht.“

Het wordt steeds onveiliger in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty.

Zo stelt het rapport ondermeer het volgende: p. 7 en 8 (eigen onderlijning) "Afghanistan is currently gripped by a non-international armed conflict between what are known as "AntiGovernment Elements" and Pro-Government Forces.

Among the Anti-Government Elements are the Taliban and the group calling itself the Islamic State, but more than 20 armed groups are operating inside the country.

UN expert reports and other sources provide evidence that the conflict in Afghanistan and the impact on civilians have gotten worse in the last two years.

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) reported that 2016 was the deadliest year on record for civilians in Afghanistan, with 11,418 people killed or injured. The UN body stated:

"In 2016, conflict-related insecurity and violence inflicted severe harm on civilians, especially women and children. The intensification of armed clashes between Pro-Government Forces and Anti-Government Elements over territorial gains and losses resulted in record levels of civilian harm, including the highest number of child casualties and levels of internal displacement documented since 2009. "

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017 alone. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured). The majority of these deaths and injuries resulted from the use of Improvised Explosive Devices by Anti- Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressureplate devices. UNAMA has stated that in the first half of 2017, it documented more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the UN agency began systematic documentation of civilian casualties in 2009.

In terms of civilian casualties, Kabul is the most dangerous province in Afghanistan. However, a review of the 10 provinces with the highest numbers of civilian casualties in 2016 shows that conflict took place countrywide, with provinces in the North, South, East, West and central areas all affected. The conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. Statements by UNAMA and the UN Secretary-General, as well as US government authorities, international NGOs and parts of the Afghan government all underscore the extent to which people are at risk across the country.

Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights" on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion. Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of ProGovernment Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. Pro-government armed groups are responsible for abuses such as deliberate killings, assault, extortion and intimidation. In regions in which Anti- Government Elements are in control, human rights violations are widespread. These include extrajudicial executions, torture and ill-treatment, as well as denials of the rights to free movement, freedom of expression, political participation, access to education and the right to health care. Moreover, both sides of the conflict perpetrate human rights violations in areas outside their respective control."

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er de laatste 2 jaar enorm op achteruit gegaan.

Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenover bewijzen! Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

"Furthermore, Afghanistan is the site of an acute humanitarian crisis. The UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) estimated that 9.3 million people will require humanitarian assistance in 2017. Over 9 million Afghans have limited or no access to essential health services. The country's infant and maternal mortality rates are among the worst in the world, at 73/1,000 live births and 327/100,000 respectively. Food security is deteriorating, with 1.6 million people severely food insecure across the country. "

II.2.3. Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport

"Afghanistan is deeply unsafe, and has become more so in recent years. Yet European countries are returning people to Afghanistan in increasingly large numbers, even as the violence in the country escalates. At present, given the grave security and human rights situation across the country, all returns to Afghanistan constitute refoulement. For the principle of non-refoulement to be breached, it is not necessary for serious harm to ensue: the human rights violation takes place when someone is returned to a real risk of such harm. European governments have remained wilfully blind to the dangers to which returnees are exposed, and - together with the EU - are putting Afghanistan under tremendous pressure

to accept large numbers of returnees. Prioritizing deportations, heedless of the evidence, is reckless and illegal."

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non- refoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19-20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)

The deterioration in the security situation witnessed in 2016 has persisted into 2017. In June 2017, the UN Secretary-General characterized the situation in Afghanistan as "intensively volatile" and the European Civil Protection and Humanitarian Aid Operations (ECHO) stated that the situation had "reverted to an increasingly acute humanitarian crisis."

The UN recorded more than 16,290 security-related incidents in the first eight months of 2017. In his September 2017 report to the Security Council, the UN Secretary-General stated:

"The continuing high numbers are attributed mainly to armed clashes, which represent 64 per cent of the total security incidents and have increased by 5 per cent since 2016. The record level of armed clashes seen during 2017 reinforced the shift in the conflict evident since earlier in the year, away from asymmetric attacks towards a more traditional conflict pattern characterized by often prolonged armed clashes between government and anti-government forces. "

Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 people injured).

Some of the key trends noted by UNAMA in the first six months of 2017 include:

- In the first half of 2017, the UN agency recorded more civilian deaths and injuries from suicide and complex attacks than in any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009.
- The majority of these casualties resulted from Anti-Government Elements using Improvised Explosive Device tactics in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices.
- 19% of all civilian casualties occurred in Kabul city.
- Civilian casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements.

UNAMA also stated that "of extreme concern" was the fact that "suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15% increase compared to the first six months of 2016."⁴⁰ The UNAMA report went on to state that: "Of the 1,048 civilian casualties (219 deaths and 829 injured) documented in Kabul province, 94 per cent resulted from suicide and complex attacks carried out by Anti-Government Elements in Kabul city."

(...)

p. 21

"As the above list of provinces indicates, no part of Afghanistan is safe.

Casualties have been documented from North to South and East to West. Moreover, the conflict is volatile and involves multiple groups that are constantly seeking to gain or regain territory, and whose actions can be unpredictable. A number of UN agencies and NGOs have underscored the wide-ranging nature of the conflict. "

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

II.2.4 Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoekende partij niet uit het oog worden verloren. Verzoekende partij is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging: p. 24 Amnesty International rapport

"Beyond the threat of serious harm to all Afghans as a result of the ongoing conflict, many people in the country are also at particular risk of persecution - defined in European Union (EU) and international law as "severe violations of basic human rights"⁶² on the basis of a person's race, religion, nationality, membership in a particular social group or political opinion.

According to UNHCR's guidelines on assessing Afghans' international protection claims, people with certain profiles require a particularly careful examination of the possible risks to them:

- members of the Afghan security forces, particularly the Afghan National Police;
- civilians associated with (or perceived as supportive of) the international military forces, such as people working as drivers, contractors or interpreters;
- individuals perceived as "Westernized," including people who have returned from Western countries - some of whom have been tortured or killed by anti-government elements on the basis that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country
- men of fighting age, as well as children in the context of underage and forced recruitment

- women and girls with certain profiles or in certain circumstances – for instance, those at risk of sexual and gender-based violence or harmful traditional practices, and women perceived as contravening social norms;
- members of religious minorities, who reportedly avoid stating their beliefs publicly or gathering openly to worship, out of fear of discrimination, ill-treatment, arbitrary detention, or death;
- converts from Islam, as conversion from Islam is deemed apostasy in Afghanistan, which under the Afghan courts' interpretation of Islamic law is punishable by death;
- individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities, as consensual same-sex relations are criminalized, with gay men and boys (and those perceived to be gay) suffering discrimination and violence, including at the hands of the Afghan authorities, Anti-Government Elements, and their community or family members;
- ethnic minorities including Hazaras; and
- people involved in blood feuds, that is: members of a family killing members of another family in retaliatory acts of vengeance.

Persecution is not a localized threat. This serious human rights violation takes place across the country, regardless of whether the area is under the effective control of Pro-Government Forces or Anti-Government Elements. In areas under the control of the government, State agents routinely perpetrate human rights violations. "

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden.

Ook verwerende partij kan niet anders dan toe te geven dat er zich met regelmaat terreuraanslagen voordoen in Afghanistan, maar probeert dit te relativiseren door te stellen dat het niet om een "open combat" zou gaan:

Of er al dan niet een open combat zou zijn, verzoekende partij loopt er dagelijks een reël gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.

Het is voor verzoekende partij dan ook onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat zij zich op een veilige manier zou kunnen vestigen in waar dan ook in Afghanistan.

II.2.5. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.6. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiar de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij stelt niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren daar ze door Hezb-e Islami bedreigd werd. In het verleden zouden ook een aantal familieleden van de verzoekende partij omwille van hun steun aan voormelde groepering vermoord zijn. De verzoekende partij verklaart dat haar vader door Abdurab Ustad Sayyaf Rasul gedood werd, en dat ze deze persoon ook vreest. De broer van de verzoekende partij zou door Hezb-e Islami vermoord zijn.

Ter staving van haar relaas legt de verzoekende partij volgende documenten voor: een contract van verzoekers vader Hezb-e Islami van 10.01.1358, een contract van verzoekers vader bij Hezb-e Islami van 20.03.1367, een dreigbrief van Hezb-e Islami van 13.03.1394, een fax van een brief van de immigratiedienst van het Verenigd Koninkrijk van 16 september 2014, een brief van "The Society of Afghan Residents in South Wales" van 7 februari 2014 en een kopie van één pagina uit een Afgaans paspoort op verzoekers naam.

De kopie van het Afgaans paspoort van de verzoekende partij heeft betrekking op de identiteitsgegevens van de verzoekende partij, die niet betwist worden. De fax van een brief van de immigratiedienst van het Verenigd Koninkrijk van 16 september 2014 geeft een overzicht van het verblijf van de verzoekende partij in het Verenigd Koninkrijk weer. Ook blijkt uit voormeld document dat de verzoekende partij op 23 september 2014 naar Afghanistan gerepatriëerd werd. Het verblijf in het Verenigd Koninkrijk en de repatriëring op 23 september 2014 naar Afghanistan worden niet betwist. Voor het overige heeft dit document geen betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij. De brief van "The Society of Afghan Residents in South Wales" van 7 februari 2014 heeft betrekking op het verblijf van de verzoekende partij in het Verenigd Koninkrijk, maar heeft geenszins betrekking op het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

De verzoekende partij brengt eveneens twee documenten bij om aan te tonen dat haar vader effectief voor Hezb-e Islami gewerkt heeft. Met betrekking tot voormelde documenten wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Betreffende het door u neergelegde contract van Hezb-e Islami dd. 10.01.1358 en het contract van Hezb-e Islami dd. 20.03.1367 die u neerlegt om aan te tonen dat uw vader voor deze groepering werkte (CGVS, p. 15), moet worden opgemerkt dat op beide contracten de datum is geschreven in Latijnse cijfers en niet in Arabische cijfers, zoals de gewoonte is in Afghanistan (zie administratief dossier)."* De handgeschreven dreigbrief is op zich niet voldoende om het vluchtrelaas van de verzoekende partij gegrond te verklaren nu niet kan nagegaan worden of deze brief daadwerkelijk door Hezb-e Islami opgesteld werd. Immers moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Afgaanse (officiële) documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn zodat de bewijswaarde van Afgaanse documenten relatief is (landeninformatie CGVS, stuk 14, "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 27 juni 2013).

Gelet de relatieve bewijswaarde van de voorgelegd documenten en de summiere inhoud, volstaan deze stukken op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielerelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat de verzoekende partij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht te Raad het relaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig op grond van onderstaande motieven van de bestreden beslissing:

- de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar vader effectief commandant voor de groepering Hezb-e Islami geweest is.
- de verzoekende partij niet weet op welke wijze haar vader is vermoord en bijna geen informatie heeft over de groepering die verzoekers vader vermoord heeft.
- de verzoekende partij legt geen eenduidige verklaringen af over de moord op haar broer.
- het merkwaardig is dat de verzoekende partij zich thuis verstopt heeft, terwijl de groepering Hezb-e Islami in de dreigbrief had aangegeven dat ze de verzoekende partij overal zou zoeken indien de verzoekende partij zich niet bij hen aansloot.
- het opmerkelijk is dat de groepering Hezb-e Islami de verzoekende partij een dreigbrief schreef, en de verzoekende partij hierdoor de kans gaf om weg te vluchten.
- de verzoekende partij geen eenduidige verklaringen afgelegd heeft over wie de dreigbrief geschreven heeft.
- het opmerkelijk is dat de groepering Hezb-e Islami aan de verzoekende partij vraagt om een Amanullah Guzar te bespioneren, terwijl de verzoekende partij deze persoon niet kent.
- het onwaarschijnlijk is dat Abdurab Ustad Sayyaf Rasul de verzoekende partij zou vervolgen daar uit de beschikbare informatie blijkt dat deze voormalige mujahideenleider en parlamentslid in 2007 mee heeft geholpen om een amnestiewetgeving goed te keuren voor voormalige mujahideen.

In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat haar vader zijn militaire activiteiten niet met haar of met het gezin besprak. De verzoekende partij gaat eraan voorbij dat zij zelf verklaard heeft dat de problemen die zij en haar familie hebben gekend, het gevolg zijn van de verklaarde activiteiten van haar vader voor Hezb-e Islami (gehoorverslag, p. 9 en 20). In die omstandigheden kan er van de verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat ze beter op de hoogte zou geweest zijn van de activiteiten van haar vader bij voormelde groepering. Haar jonge leeftijd op het ogenblik van het voorgehouden overlijden van haar vader doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij gaat er ook aan voorbij dat zij verklaard heeft dat haar paternale oom samen met haar vader actief was bij Hezb-e Islami (gehoorverslag, p.8). Doordat er nog andere familieleden lid waren van voormelde groepering kan redelijkerwijze meer kennis verwacht worden over de activiteiten van haar vader bij deze groepering en over de groepering op zich. Des te meer omdat de verzoekende partij verklaard heeft dat zij zelf door voormelde groepering bij haar terugkeer naar Afghanistan zou bedreigd geweest zijn. Voormeld betoog doet geen afbreuk aan de relevante motieven van de bestreden beslissing, met name: *“Zo blijft u uiterst vaag en geeft u ontwijkende antwoorden wanneer verschillende keren gevraagd wordt om te vertellen over Hezb-e Islami en de activiteiten van uw vader voor deze groepering. Wanneer u tot tweemaal toe wordt gevraagd om alles te vertellen wat u weet over Hezb-e Islami, komt u niet verder dan te stellen dat u hier niets over weet omdat u er nooit lid van bent geweest (CGVS, p. 8). Ook wanneer vervolgens wordt gevraagd of Hezb-e Islami vecht of iets anders doet, verklaart u niet te weten wat te antwoorden (CGVS, p. 8). Wanneer hierna wordt gevraagd of Hezb-e Islami een groep is die vecht, antwoordt u ontwijkend door te verklaren u dat er vroeger vele groepen waren en begint u te vertellen over waar en wanneer uw vader commandant is geworden en geeft u een naam van een collega van uw vader (CGVS, p. 8). Ook wanneer vervolgens wordt gevraagd of uw vader, toen hij een commandant voor de groepering was, aan een bureau zat of een wapen droeg en er opnieuw geopperd wordt dat u toch iets moet weten, blijft u vaag door te stellen dat een commandant mannen onder hem heeft, dat hij duidelijk wapens heeft en dat ze de eisen van de post die ze hadden, vervulden (CGVS, p. 8). Wanneer u hierna nogmaals wordt aangespoord om duidelijke antwoorden te geven en er wordt opgemerkt dat u iets moet weten over Hezb-e Islami, komt u weerom niet verder dan te stellen dat u nooit bij Hezb-e Islami bent geweest en dat u de dingen die u weet reeds zei (CGVS, p. 8 & 9). Wanneer wordt gevraagd of Hezb-e Islami vecht tegen andere groeperingen of tegen de overheid in Afghanistan, antwoordt u opnieuw naast de kwestie door te stellen dat u toen een kind was, dat uzelf geen militaire activiteiten heeft gedaan en dat u de zondebok bent van de activiteiten van uw familie (CGVS, p. 9). Bovendien moet worden vastgesteld dat u, buiten uw vader en G. H. [...], slechts één andere commandant van deze groepering kent, met name H. Q.[...] (CGVS, p. 10). Dit is des te opmerkelijker aangezien uw verklaart dat er duizenden commandanten waren (CGVS, p. 10).*

Tevens moet worden opgemerkt dat u niet weet om welke reden uw vader zich bij Hezb-e Islami heeft aangesloten (CGVS, p. 8).

Betreffende het door u neergelegde contract van Hezb-e Islami dd. 10.01.1358 en het contract van Hezb-e Islami dd. 20.03.1367 die u neerlegt om aan te tonen dat uw vader voor deze groepering werkte (CGVS, p. 15), moet worden opgemerkt dat op beide contracten de datum is geschreven in Latijnse cijfers en niet in Arabische cijfers, zoals de gewoonte is in Afghanistan (zie administratief dossier).

Bovendien herstellen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan alle documenten op eenvoudige manier illegaal verkrijgbaar zijn.

Omwille van het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw vader een commandant is geweest van Hezb-e Islami. Aangezien u verklaart dat de problemen die u en uw familie hebben gekend, het gevolg zijn van de verklaarde activiteiten van uw vader voor Hezb-e Islami (CGVS, p. 9 & 20), kan er ook geen geloof worden gehecht aan de verklaarde problemen van u en uw familie."

De verzoekende partij stelt dat zij geen getuige was van de moord op haar vader, en dat er geen politieel onderzoek gebeurd is. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij niet aanwezig was bij de voorgehouden moord op haar vader, doch verklaart de verzoekende partij zelf dat er drie andere personen met haar vader in de auto zaten. De verzoekende partij vervolgt dat deze drie personen vrienden van haar vader waren (gehoorverslag p. 7). Voorts geeft de verzoekende partij aan dat daarna een talibancommandant hen een condoleancebrief schreef. In deze brief gaf de talibancommandant aan dat Sayef de vader van de verzoekende partij vermoord heeft. Er kon redelijkerwijze van de verzoekende partij worden verwacht dat zij aan de hand van die brief of via de bewuste vrienden van haar vader over meer informatie zou beschikken. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat:

"Betreffende de verklaarde moord op uw vader moet bovendien nog worden gewezen op volgende vaststellingen die de ongeloofwaardigheid van zijn moord verder bevestigen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet weet op welke manier uw vader is vermoord. U weet namelijk niet of uw vader met een geweer, met een mes of iets anders om het leven is gebracht (CGVS, p. 7). U verklaart dat er drie andere mensen samen met uw vader in de auto zaten wanneer hij werd vermoord, doch u weet niet wie ze waren (CGVS, p. 7). Dat u nauwelijks informatie kunt meedelen over de dood van uw vader is erg opmerkelijk. U verklaarde immers dat uw moeder een brief had ontvangen van een vriend van uw vader omtrent zijn dood (CGVS, p. 7). Bijgevolg kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u daaromtrent aan de hand van die brief of via de bewuste vriend van uw vader over meer informatie zou beschikken.

Ook moet worden opgemerkt dat u verklaart dat uw vader is vermoord door Abdurab Ustad Sayyaf Rasul, een commandant van de groepering Hezb-e Ittihad (CGVS, p. 7, 10 & 11). Echter, wanneer gevraagd wordt om alles wat u weet te vertellen over Hezb-e Ittihad, verklaart u dat u vroeger geen informatie over Ittihad had en dat het enige dat u nu weet is dat Sayyaf aan de macht is in de overheid (CGVS, p. 10). Echter, wanneer wordt gevraagd wat Sayyaf voor de overheid doet, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 11). Tevens weet u niet wat de etnie van Sayyaf is (CGVS, p. 11). Uit de objectief beschikbare informatie blijkt dat Sayyaf een Pashtoun is die sinds jaren in het parlement in Kabul zetelt (zie administratief dossier). Het is zeer opmerkelijk dat u dermate weinig weet over de man die uw vader zou hebben vermoord en die u daardoor zelf verklaart te vrezen in Afghanistan (CGVS, p. 21). Deze vaststellingen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen in Afghanistan."

Uit het gehoorverslag blijkt, in tegenstelling tot wat dat de verzoekende partij in het verzoekschrift argumenteert, dat de verzoekende partij verschillende keren tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over wie haar broer gedood heeft. Met betrekking tot de dood van de broer van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Zo weet u niet op welke manier uw broer is vermoord. U weet namelijk niet of uw broer met een wapen, met een mes of iets anders om het leven is gebracht (CGVS, p. 11 & 12). Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over wie uw broer zou hebben vermoord. Enerzijds verklaart u verschillende malen dat u denkt dat de mensen die uw vader hebben vermoord, ook uw broer hebben vermoord (CGVS, p. 12 & 17). Aangezien u verklaart dat uw vader vermoord is door Abdurab Ustad Sayyaf Rasul, een commandant van de groepering Hezb-e Ittihad (CGVS, p. 7, 10 & 11), betekent dit logischerwijze dat iemand van Hezb-e Ittihad achter de moord op uw broer zou zitten. Echter, anderzijds verklaart u dat u denkt dat Hezb-e Islami uw broer heeft vermoord nadat hij weigerde om in de voetstappen van jullie vader te treden en verwijst u naar de door u neergelegde dreigbrief waarin Hezb-e Islami zelf aangeeft dat ze uw broer hebben gedood (CGVS, p.*

12). Dat u er desondanks niet in slaagt om eenduidige verklaringen af te leggen over de dood van uw broer, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven."

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: "Bovendien moeten ook nog verschillende opmerkingen worden gemaakt betreffende de problemen die u zelf verklaart te hebben gekend in Afghanistan. Zo verklaart u dat u een dreigbrief heeft ontvangen in het huis in Qalai Khowja Mir Khel waar u op dat moment verbleef en dat u na het ontvangen van deze dreigbrief nog drie weken in ditzelfde huis bleef wonen. Weliswaar kwam u niet meer naar buiten en verborg u zich in het huis (CGVS, p. 15, 16 & 17). Dit gedrag van u is zeer opmerkelijk. In de brief staat immers dat Hezb-e Islami u overal zou zoeken indien u weigerde in te gaan op hun verzoek. Aangezien de woning de eerste plaats is waar men iemand gaat zoeken die gezocht wordt, is het dan ook weinig aannemelijk dat u nog drie weken in de woning bent gebleven waar Hezb-e Islami de dreigbrief had achtergelaten. Bovendien is het ook opmerkelijk dat Hezb-e Islami, die de dreigbrief schreef (document 2), u op deze manier de kans heeft gegeven om van hen weg te vluchten, hetgeen u na drie weken ook heeft gedaan. Daarenboven moet worden opgemerkt dat u allerm minst eenduidige verklaringen aflegt over wie de dreigbrief heeft geschreven. Wanneer u de kans krijgt om dit document in detail te bespreken, geeft u aan niet te weten wie deze dreigbrief heeft geschreven (CGVS, p. 15). Ook wanneer gevraagd wordt of het Hezb-e Ittihad, Hezb-e Islami of iemand anders was, stelt u dit niet te weten en verklaart u dat u ongeletterd bent (CGVS, p. 15). Deze verklaring kan moeilijk worden aanvaard. Immers, u verklaart zelf dat iemand deze brief aan u heeft voorgelezen (CGVS, p. 15). Bovendien wordt in de brief duidelijk en meermaals vermeld dat deze is geschreven door Hezb-e Islami. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u niet kan meedelen wie de brief heeft opgesteld wanneer u daar expliciet naar wordt gevraagd. Hierbij moet worden opgemerkt dat u even voordien in het gehoor wel nog had aangegeven dat de brief afkomstig was van Hezb-e Islami (CGVS, p. 12). De vaststelling dat u daar even later niet meer toe in staat was, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tevens verklaart u dat in de dreigbrief staat dat u Amanullah Guzar moest bespioneren (CGVS, p. 16). Echter, u heeft Amanullah Guzar nooit zelf gezien (CGVS, p. 16). Bijgevolg is het opmerkelijk dat Hezb-e Islami dit aan u zou vragen.

Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Wat betreft uw eigen verklaarde vrees voor Abdurab Ustad Sayyaf Rasul, die uw vader zou hebben vermoord en die u daardoor vreest (CGVS, p. 21), moet volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat deze voormalige mujahideenleider en parlamentslid in 2007 mee heeft geholpen om een amnestiewetgeving goed te keuren voor voormalige mujahideen (zie administratief dossier). Het is dan ook onwaarschijnlijk dat Sayyaf - indien uw vader in het verleden daadwerkelijk een commandant van Hezb-e Islami zou zijn geweest - u tot op heden en na de dood van uw vader nog zou vervolgen. Met deze beschikbare informatie in verband met Sayyaf geconfronteerd, komt u niet verder dan te wijzen op de dreigbrief die u kreeg en te stellen dat uw leven er in gevaar is (CGVS, p. 22). Echter, zoals reeds eerder vermeld, is de dreigbrief afkomstig van Hezb-e Islami en niet van Hezb-e Ittihad, de partij van Sayyaf (zie supra)."

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in haar vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger

aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij na al die jaren in Europa verwesterd is en verwijst zij naar richtlijnen van UNHCR waaruit blijkt dat individuen die als “verwesterd” worden gepercipieerd een risicoprofiel hebben. Zij brengt evenwel geen concrete en pertinente elementen bij waaruit kan blijken dat haar verblijf sinds eind 2015 in België van haar een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Daarenboven gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij na haar repatriëring vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan, reeds in Afghanistan verbleven heeft na een verblijf in Europa. Op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor heeft de verzoekende partij aangegeven dat ze als verwesterd gepercipieerd werd en vervolgd werd.

De verwijzing naar een algemeen rapport van Amnesty International van oktober 2017 waaruit blijkt dat de mensenrechten in Afghanistan meer en meer worden geschonden (zie stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) volstaat niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

De verzoekende partij betoogt in haar aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting van 9 januari 2019 dat zij intussen al drie jaar in België verblijft, met als gevolg dat zij, al dan niet bewust, gewoontes heeft overgenomen en zich heeft aangepast aan de Belgische cultuur. Zij meent dat zij daarom bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM

loopt en citeert dienaangaande uit richtlijnen van UNHCR. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde man gepercipieerd en gevisieerd zou worden. Zij toont op geen enkele manier aan dat haar verblijf sinds begin 2016 van haar een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Zij beperkt zich desbetreffend tot louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt door rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe*

lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevinden zich de volgende rapporten:

- COI Focus "Security situation in Kabul city" van 25 april 2017
- COI Focus, "Afghanistan-corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 29 oktober 2018 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (hierna: EASO rapport December 2017)
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018 (hierna: EASO rapport update mei 2018)
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018 (hierna: EASO guidance note juni 2018)
- UNHCR Eligibility "Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018. (hierna: UNHCR guidelines augustus 2018).

Zowel uit de UNHCR guidelines augustus 2018 als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij gedurende de laatste drie jaar voorafgaand aan haar komst naar België in het district Kalakan gelegen in de provincie Kaboel gewoond en gewerkt heeft, dient de situatie in het district Kalakan gelegen in de provincie Kaboel onderzocht te worden. Met betrekking tot de provincie Kaboel wordt in de aanvullende nota terecht gesteld dat: *"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note besftempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.*

Uit beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profilé" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden." Voorts kan in de provincie Kaboel geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat haar dorp in de Uzbin vallei ligt. Ook wordt in het EASO rapport update mei 2018 aangegeven dat de taliban in het district Kalakan een lage activiteits-/aanwezigheidsgraad heeft. Actueel bestaat er voor burgers in het district Kalakan gelegen in de provincie Kaboel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is in het district Kalakan gelegen in de provincie Kaboel mate van het willekeurig geweld niet dermate hoog dat elke burger die zich aldaar bevindt, erdoor wordt geraakt.

De rapporten waar de verzoekende partij in het verzoekschrift naar verwijst en uit citeert, doen geen afbreuk aan bovenstaande analyse. Uit het rapport van Amnesty International, dat de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt, blijkt niet dat voor heel Afghanistan geldt dat voor elke Afghaanse burger moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. In dit rapport wordt meermaals verwezen naar de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016, waarnaar eveneens verwezen wordt in de bestreden beslissing. Uit deze richtlijnen van UNHCR blijkt dat niettegenstaande de veiligheidssituatie in 2015 achteruit is gegaan en zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, er nog steeds regionale verschillen bestaan in de Afghaanse veiligheidssituatie. Bovendien wordt nergens in deze richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*", die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij "*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*" door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Kalakan gelegen in de provincie Kaboel rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Kalakan gelegen in de provincie Kaboel dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het district Kalakan gelegen in de provincie Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij dergelijke elementen niet bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Ter terechtzitting voegt de verzoekende partij twee attesten van een psychotherapeute toe. In die attesten wordt er melding gemaakt van "*complexe stoornis met*

depersonalisatie met periodes van decompensatie, gelieerd aan een chronische stress disorder". Ook legt de verzoekende partij een overzicht van zijn geneesmiddelen neer. De Raad acht de loutere verwijzing naar een attest van een psychotherapeute en een overzicht van geneesmiddelen niet voldoende om aan te tonen dat zij in vergelijking met andere burgers in het district Kalakan over minder weerbaarheid beschikt om zich te beschermen in het district Kalakan of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. De verzoekende partij toont niet aan dat haar persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Kalakan op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat in Afghanistan een humanitaire crisis heerst, toont zij geenszins aan, noch zijn er elementen in haar dossier die erop wijzen, dat zij het risico loopt om in haar regio van herkomst in precare humanitaire omstandigheden terecht te komen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend of waarvoor ze een risico loopt bij terugkeer naar Afghanistan.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtrelaas uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS